

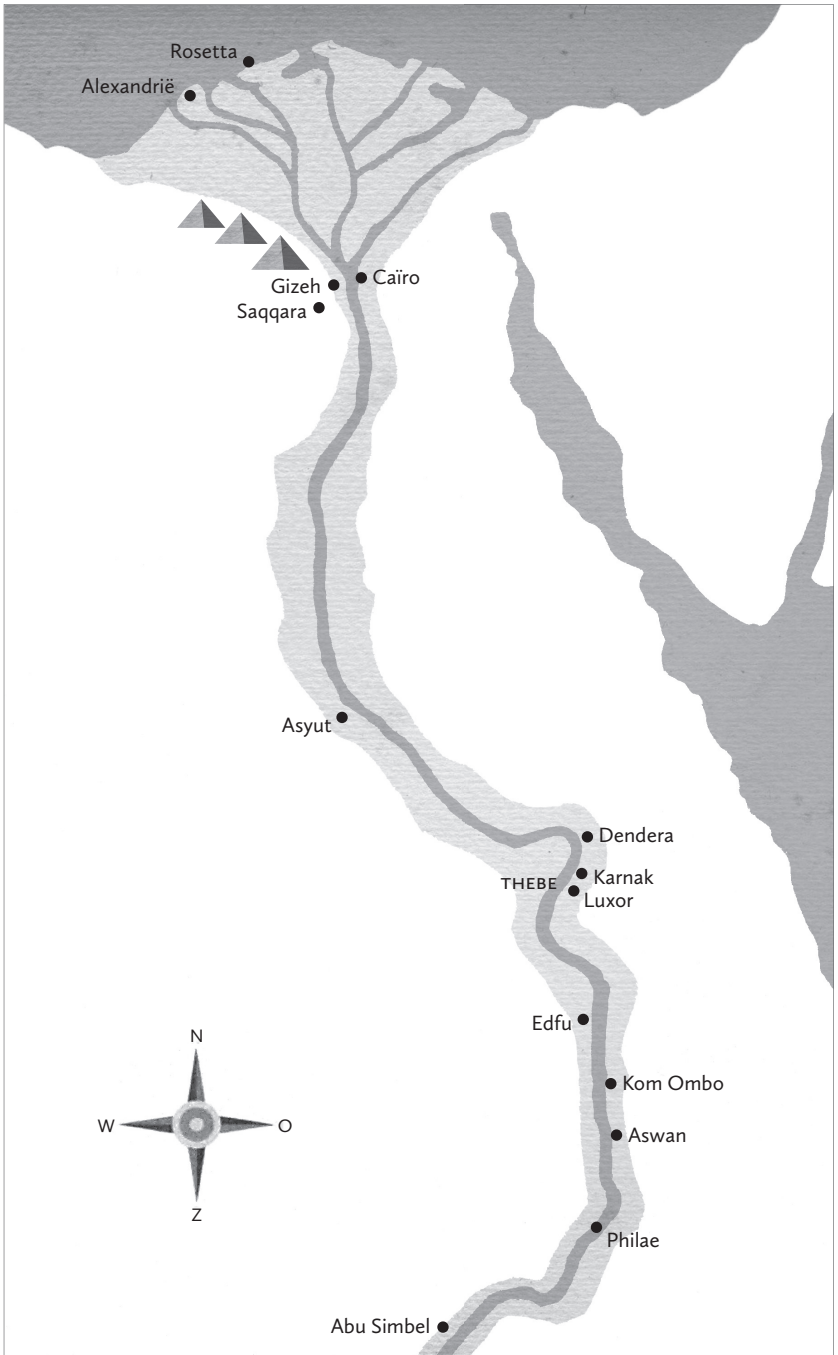
'Een sfeervol boek over
een avontuurlijk echtpaar'
– Femke Roobol

De ontdekkingsreis
van Sarah Belzoni

Het land
van de zon

Machteld Kruijssen

HISTORISCHE ROMAN

PROLOOG

‘Moving across the stage as stately as the elephant with
the Persian warriors.’

– *The Gentleman’s Magazine*, 1821

Bristol, Engeland, 1803

‘Hoe haal je het in je hoofd?’

De spanning aan de eettafel van de familie Banne was om te snijden. Van de vier vrouwen aan de tafel keken er drie zwijgend naar wat er op hun bord lag. Maar eentje hield haar fijne kin trots geheven en keek recht in de woedende ogen van haar vader, Richard Banne, gerespecteerd koopman en een bekend figuur in de havens van Bristol.

‘Hij is niet aardig, papa.’

‘Sarah!’

Het oude porselein rinkelde toen Richard Banne met volle kracht zijn vuist op de tafel sloeg. Het meisje, zijn dochter en de reden van zijn woede, knipperde kalm met haar lange wimpers. Haar vader deed dit wel vaker en het zou wel weer overgaan. Ze zag hoe hij diep ademhaalde toen haar moeder zenuwachtig een kalmerende hand op zijn arm legde.

‘Sarah, de man is pas een jaar of veertig. Het overlijden van zijn vrouw was een tragisch ongeval, en zijn ongeluk kan ons geluk zijn. Je moet...’

‘Ons geluk?’

Sarah wist dat het onderbreken van haar vader bijzonder riskant was, zeker wanneer hij in deze staat verkeerde, maar haar eigen woede borrelde nu op in haar borstkas, als een hete koorts onder haar keurslijfje.

‘Je bedoelt *jouw* geluk, papa. Ik weet heus wel dat-ie rijk is, en dat je dat goed kunt gebruiken. Maar je gaat mij er niet voor opofferen.’

Het hoofd van haar vader werd zo rood als de saus op zijn bord, maar Sarah sloeg doodkalm haar armen over elkaar. ‘Zo-als ik al zei: hij is niet aardig. En bovendien is hij kaal.’

Naast haar klonk een gesmoorde giechel van haar zusje Evelyn, dat altijd wel de humor van iets inzag. Richard Banne zat echter niet zo in elkaar. Sarah sloot even haar ogen toen een karaf van de tafel werd gegrist en woedend tegen de muur werd gesmeten. Haar moeder slaakte een kreet.

‘Richard! Die is nog van mijn moeder geweest!’

Maar meneer Banne wist nu van geen ophouden meer. Zijn getier overspoelde de eetkamer en Sarah deed wat ze altijd deed: ze sloot zich af. Wanneer ze in haar wekelijkse bad zat, gleeed ze soms met haar hoofd helemaal onder water, met haar ogen dicht.

De geluiden in huis, het lawaai van de havens, haar zorgen en frustraties, die vervaagden dan allemaal tot ze niets waren dan gedempt geroezemoes – ver weg, en niet haar probleem. Sarah legde haar servet naast haar bord en stond op. Tijd om onder water te glijden.

Het duurde uren voor Sarah haar vader niet meer beneden hoorde schreeuwen. Ze lag al in bed met haar dagboek toen ze

een klop op de deur hoorde. Ze glimlachte, zo ging het altijd: vader ging tegen haar tekeer en daarna kwam Evelyn bij haar kijken.

‘Kom maar binnen, Evie.’

Vanachter de deur verscheen het grijnzende hoofd van Evelyn, vol met blonde krullen (alle zusjes in de familie Banne hadden een grote bos goudblonde krullen, iets waar hun moeder bijzonder trots op was en altijd over wilde opscheppen als haar vriendinnen op de thee kwamen).

‘Gaat het?’

Sarah rolde met haar ogen, het enige passende antwoord op die vraag. Evelyn kwam grinnikend binnen, en sloot de deur van de slaapkamer voor ze speels naar het bed van haar zus huppelde en naast haar kroop. Evelyn was maar twee jaar jonger – en Sarah was al twintig – maar hun moeder verzuchtte regelmatig dat Evelyn altijd een jong veulen zou blijven, een spring-in-’t-veld. Sarah koesterde haar erom, en ondanks dat ze blij was de enige dochter in huis te zijn met een eigen kamer die ze niet hoefde te delen, waardeerde ze de bezoeken van haar zusje. Meestal, althans.

‘Zit je te mokken, het van je af te schrijven? Je was wel erg brutaal, zus.’

‘Zullen we een dagje ruilen, Evie? Dan mag jij de oudste zijn die zogenaamd de familie moet redden door met een oude, rijke windbuil te trouwen. Jij zou ook brutaal zijn.’

Evelyn zuchtte en plofte in het kussen naast haar zus. Samen keken ze even in stilte naar het plafond. Sarah wist dat ze over hetzelfde nadachten, zoals altijd. Richard Banne was een koopman, een handelaar. Hij importeerde tabak uit de Nieuwe Wereld en verhandelde het hier, in Engeland. Maar de zaken gingen slecht nu er meer en meer druk op de slavernij kwam te staan – het zou niet lang meer duren voor die afgeschaft zou worden, als je de praatjes in de straten mocht geloven. Richard

Banne maakte zich zorgen om zijn handel en zijn familie; hij had een vrouw en drie dochters, en tot overmaat van ramp geen zoon. En dus was Sarah, zijn oudste, constant het mikpunt.

Evelyn liet haar opschrikken uit haar gedachten. ‘Maar wat wil je dan, Saar? Je zult toch eens moeten trouwen. En misschien is het zo slecht nog niet. Er wordt voor je gezorgd, je kunt doen wat je wilt, papa houdt op met zeuren, en de familie is veilig. Maak gewoon aan het begin van je huwelijk duidelijk dat je je man niet meer dan één keer per dag wilt zien, tijdens het eten, en eis dat je je eigen slaapkamer krijgt. Mijn vriendin Catherine heeft dat zo geregeld, en die lijkt best gelukkig.’

Sarah fronste. ‘Wat ik wil? Misschien wil ik wel helemaal niet trouwen.’

‘En wie zorgt er dan voor je, gek mens?’

‘Ik zorg voor mij!’

Evelyn rolde op haar zij en lachte. ‘Hoe? Met je gekrabbel?’

Voor Sarah haar zusje tegen kon houden, trok Evelyn het dagboek uit haar handen.

‘Ik ben blij dat je een hobby hebt, zus, maar hier zul je nooit iets aan hebben. Zo werkt het leven niet.’

Sarah keek bars voor zich uit en merkte amper hoe Evelyn het dagboek terug in haar handen stopte en dartel van het bed sprong. Typisch haar zusje: zó eerlijk dat het grof was.

‘Ik ga naar bed, probeer jij maar lekker te slapen. Je zult zien dat morgen alles beter gaat.’

Sarah had niet de energie om daar een positief antwoord op te geven. Evelyn opende de deur, maar slaakte toen plotseling een opgewonden kreet.

‘O! Ik weet het al. Ik zag vandaag op de markt een plakkaat van het circus, dat is op het moment in Bristol! Zullen we samen gaan? Dat vrolijk je wel op.’

Sarah glimlachte vermoeid. Haar zusje wist heus wel dat het haar niet zou opvrolijken, maar ze waardeerde de poging.

‘Als jij naar het circus wilt om dansende beren te zien, dan gaan we naar het circus, Evie.’

Evelyn straalde. ‘Afgesproken. Slaap lekker, gek mens. O, en verstop dat dagboek, je weet wat er gebeurt als papa het ziet.’

Sarah zag hoe haar zusje in het dansende kaarslicht met een diepe frons haar vader imiteerde. ‘Schrijven is zonde van je tijd, Sarah Banne!’

Evelyn giechelde even om haar eigen imitatie, blies haar toen een handkus toe, en trok de deur dicht. Sarah zuchtte en trok de dekens over haar hoofd.

*

‘Zullen we gaan?’

‘Wat?’

‘Zullen we gaan?’

‘Ik versta je niet! O, moet je kijken!’

Het was onmogelijk om te zorgen dat Evelyn haar verstond, of om überhaupt haar aandacht te krijgen. Een jongeman op een eenwieler was aan zijn act begonnen en zoefde de ring rond terwijl hij met drie kegels jongleerde, alsof het niets was.

Het publiek joelde en klapte luider en luider, en Sarah zuchtte terwijl ze onderuit in haar stoeltje op de eerste rij zakte.

Evelyn was dol op het circus – zodra er een voorstelling in Bristol kwam, moest en zou ze die bezoeken. Een paar jaar geleden hadden de jongleurs, goochelaars en luchtacrobaten Sarah nog geamuseerd. Ze wist niet of het door haar slechte humeur kwam, of dat ze gewoon echt cynisch en oud aan het worden was (haar moeder verzuchtte dit regelmatig), maar Sarah verveelde zich nu. Bovendien was ze er met haar hoofd niet bij. Keer op keer speelde de ruzie met haar vader zich in haar gedachten af en bedacht ze wat ze in de toekomst nog zou kun-

nen zeggen. Waarschijnlijk niet veel, dacht ze somber toen de jongleur er een vierde kegel bij gooide en het publiek wederom luid klapte. Papa had zijn besluit over haar levensweg genomen, en dat was dat. Het was niet eerlijk.

De jongleur ving de kegels soepeltjes op en ergens achter een gordijn werd luid op een bekken geslagen. De artiest grijnsde breed terwijl hij boog en zijn welverdiende applaus ontving. Sarah klapte drie keer, dat vond ze meer dan genoeg, en deed weer een poging om Evelyns aandacht te krijgen.

‘Evie, kom op, we hebben wel genoeg gezien.’

‘Doe niet zo flauw, Saar! Je bent de hele dag al niet te genieten, kom op. Nog één act, goed? Daarna is het pauze, dan kunnen we naar huis.’

Ze moest wel glimlachen toen Evelyn haar met die grote, onschuldige blauwe ogen aankeek en smekend haar handen ineen vouwde.

‘Vooruit. Ik durf te wedden dat het de zoveelste goochelaar is met een...’

‘Dames en heren!’

Weer galmde het bekken door de tent, en de rest van Sarahs zin werd overspoeld door het geroezemoes van het publiek en de donderende, diepe stem van de ringmeester. Evelyn giechelde opgewonden.

‘Het is ons een grote eer om u vanavond voor te stellen aan een wonder als geen ander, een held van weleer, een man zó ongelooflijk dat u hem nimmer meer zult vergeten! De klassiekers vertellen ons over krijgers zo groot en sterk dat de goden van Olympus jaloers werden, over mannen die geen angst of zwakte kennen. Vandaag presenteren wij u met trots zo’n man!’

Sarah snoof en kon amper een lach onderdrukken. ‘Ja, hoor. Dat zal w... au!’

Evelyn had een elleboog in haar zij gepord. De ringmeester

wist van geen ophouden en genoot duidelijk van het opgewonden geroezemoes.

‘Via de straten van Padua, de tempels van Rome, de grachten van de Lage Landen en uit Sadler Well’s Theater in ons geliefde Londen presenteer ik u nu de Italiaanse Hercules, onze Samson uit Patagonië: Giovanni Belzoni!’

Het publiek klapte uitbundig, en Sarah rolde met haar ogen. Ze wist dat ze Evelyn nog één act had beloofd, maar dit was lachwekkend.

‘Evie, dit kunnen we wel missen. Kom...’

Ze maakte die zin niet af. Evelyn hapte naar adem, net zoals iedere dame in het publiek, en Sarah volgde de blik van haar zusje. Toen viel ze zelf stil.

Een boom van een man wandelde naar het midden van de ring. Hij moest wel negen voet lang zijn, als het niet meer was. Hij liep ontspannen, met een zwier, alsof hij van een rustige middag in het park genoot en niet in een uitverkocht circus optrad. De man grijnsde breed en opende zijn armen, alsof hij iedereen uitnodigde hem ter plekke te omhelzen. Zelfs vanaf haar stoeltje, een behoorlijk eind van de man vandaan, kon Sarah het glinsteren van zijn gave, witte tanden zien.

‘Dank u, dank u, *grazie!* Wat een eer en plezier om in het prachtige Bristol te zijn!’

De man had een melodieuze stem, diep en warm, en Sarah merkte verrast op dat hij ondanks zijn gestalte niet veel ouder dan zij kon zijn. Hij had een brede, trotse kaak met donkere stoppels, een gebogen neus, een bos met donker, krullend haar, en een amandelkleurige huid. Sarah merkte opeens dat ze het warm kreeg.

De man liep naar de andere kant van de ring, waar een vreemde stelling stond. Het leek nog het meest op een bizarre wipwap, met drie stoeltjes aan beide uiteinden van een dikke balk. De man lachte terwijl hij werd toegeklapt, het was een

diep en plezierig geluid. Hij hurkte neer naast de stelling en sprak het publiek toe, alsof iedereen een goede vriend of vriendin was die hij al jaren kende.

‘*Vedi*, dit is mijn eerste keer in deze stad. Ik heb al veel gereisd in mijn leven, heb veel gezien... Iedere nieuwe stad is een wonder. Bristol is – ah, hoe zal ik het zeggen... We hebben een woord in het Italiaans.’

De man pauzeerde en keek even op van zijn stelling. Zijn diepblauwe, grote ogen keken recht naar Sarah en Evelyn. Sarah slikte.

‘*Incantevole*. Betoverend.’

Weer grijsde de Italiaanse reus, en het publiek klapte goedkeurend. De inwoners van Bristol waren trots op hun stad. Evelyn begon als een idioot te giechelen en het was nu aan Sarah om haar zusje in de zij te porren. De reus greep de houten balk vast en in één vloeiende beweging tilde hij de stelling op. Uit het publiek klonken kreten van bewondering toen hij het zware ding op zijn brede, gespierde schouders legde, als een waterdrager op weg naar de put. Het leek hem geen enkele moeite te kosten. De man grinnikte toen hij een paar bezorgde blikken zag.

‘Geen zorgen, *amici*, dit ding weegt maar zo’n honderd pond. De echte uitdaging? Daar gaat u mij bij helpen!’

De reus genoot duidelijk van het gejoel en de verbazing op alle gezichten. *Hij doet het erom*, dacht Sarah. *Hij windt ze allemaal om z’n vinger. En het werkt.*

De man – hij heette Giovanni, herinnerde ze zich – ging doodleuk in het midden van de ring zitten, de balk met de zitjes balancerend op zijn brede schouders.

‘Daar gaan we dan, mensen! Ik heb zes vrijwilligers nodig!’

Weer volgde er geroezemoes. Een dame met een paarse hoed riep het uit.

‘Die zes stoeltjes zijn voor het publiek?! Die kunt u toch nooit tillen!’

Er werd gemompeld en geknikt. Weer verscheen er een brede grijns op het gezicht van de man.

‘Daar komen we maar op één manier achter, *signora*. Komt u maar!’

Er werd hard gelachen, en de vrouw ging haastig zitten. Haar echtgenoot leek echter volkomen overtuigd, en Sarah zag hoe hij zijn vrouw onder hevig protest van haar stoel trok, richting de ring.

Twee van de zes, dacht Sarah.

Gedurende enkele minuten bepraatte de Italiaan het publiek en hij slaagde erin nog drie andere vrijwilligers te overtuigen.

‘Komt u maar, de verste stoeltjes eerst, *per favore!* Vanwege de balans, ziet u? Welnu, nog één!’

Het publiek joelde. Kennissen stootten elkaar aan en probeerden elkaar te overtuigen, er werden hier en daar weddenschappen gesloten. Zou het deze man lukken, was hij werkelijk zo sterk? Was het doorgestoken kaart? Niemand stapte naar voren.

‘Juffrouw!’ bulderde de reus opeens. Het zweet brak Sarah uit. Hij keek haar recht in de ogen. Evelyn piepte van opwindning.

‘Hij heeft het tegen jou!’

Sarah sloeg gauw haar ogen neer. ‘Welnee.’

‘Juffrouw, *signorina*, met de gouden krullen en in de groene jurk!’

‘Zie je wel!’ Evelyn kneep hard in haar arm en Sarah keek zenuwachtig om zich heen. Dit was haar favoriete jurk, deze groene. Een diepe kleur, als mos in een dennenwoud; haar blonde krullen staken er prachtig bij af. Had ze maar wat anders aangetrokken. Sarah keek de reus aan en schudde haar hoofd.

‘Nee, meneer, n-nee. Liever niet.’

Het publiek bleef maar joelen. Konden ze niet ophouden? Ze kreeg het steeds warmer. Toen grijnsde de Italiaan. Hij boog zijn

hoofd iets opzij, als een kat die naar een vogeltje op een gazon zat te kijken.

‘Vertrouwt u me niet? Laat me dat vertrouwen winnen, *bella*. Zo iemand als u stel ik niet graag teleur.’

Evelyn hopte bijna hysterisch op en neer in haar stoel.

‘Toe dan!’

‘Evie! Ik wil echt niet.’

‘O, en of je wilt! Altijd maar klagen hoe alles voorspelbaar en niet avontuurlijk genoeg is, en nu krijg je je kans! Schiet op!’

Voor Sarah er erg in had, trok haar zusje haar van haar plek. Met lood in haar schoenen, het lawaai van het publiek daverend in haar oren, liep ze naar het midden van de ring. Naar Giovanni Belzoni, de Samson uit Patagonië.

‘Welkom, *signorina*. Hoe heet u?’ De reus sprak zacht, alsof er niemand anders in de grote tent was. Het klonk geruststellend. Vertrouwd.

‘Sarah. Sarah Banne.’

‘Aangenaam, Sarah Banne. Zou u zo vriendelijk willen zijn op het laatste stoeltje plaats te nemen? Naast mijn rechter-schouder.’

Dit was idioot, dacht ze terwijl ze naar voren stapte. Wilde hij werkelijk zes mensen optillen? Om over het gewicht van dit monsterlijke ding op zijn schouders nog maar te zwijgen, dat kwam er ook nog eens bij! Ze draaide zich met haar rug naar het zitje, klaar om te gaan zitten. De reus volgde iedere beweging die ze maakte met dezelfde, kalme grijns op zijn gezicht. Vanuit haar ooghoek zag ze hoe Evelyn enthousiast zat te klappen.

‘Neemt u me niet kwalijk, meneer Belzoni, maar weet u dit zeker?’

Haar groene rokken knisperden toen ze ging zitten. Giovanni keek haar aan.

‘Ik laat u niet vallen, *bella bionda*. Nooit.’

Sarah had nog minstens drie dingen willen vragen over de

stellage, veiligheid, en of er een arts aanwezig was op het terrein, maar ze kreeg de kans niet. De reus ademde diep in, en trok eerst de ene knie op, toen de andere. Het publiek joelde het uit toen zes paar voeten een klein stukje van de vloer kwamen. Giovanni ademde uit, en Sarah gilte toen hij soepel rechtovereind ging staan. Het was ongelooflijk. De zes mensen, onder wie Sarah, klampten zich zenuwachtig aan hun stoeltjes vast terwijl ze zo'n negen voet boven het zand van de ring balanceerden. Het publiek stond als één man op en een daverend applaus klonk door de tent. Giovanni lachte en begon toen doodleuk aan een overwinningsronde, met zes mensen op zijn schouders. Hij wandelde rustig de ring rond, genietend van het applaus. Het leek hem geen enkele moeite te kosten. Sarah stond zichzelf toe iets te ontspannen, en toen ze haar zusje in de massa zag, moest ze lachen.

‘Hoe noemde u mij?’

‘Pardon?’

Giovanni Belzoni was zijn belofte nagekomen: zes mensen stonden weer stevig en ongedeed op het zand.

De andere vijf liepen alweer terug naar hun stoelen in het publiek, maar Sarah had zich nog even naar de Italiaan gekeerd.

‘Voor u ons allemaal optilde, noemde u mij iets. Het was Italiaans.’

‘Ah,’ Giovanni glimlachte en keek naar zijn grote handen terwijl hij het stof eraf klopte.

‘*Bella bionda.*’

‘Juist. Wat betekent dat? Ik interesseer me namelijk voor, nou ja...’

‘Voor?’ De reus trok een wenkbrauw omhoog. Weer kreeg Sarah het warm. Haar lijfje ging steeds strakker zitten.

‘Voor dingen die ik niet ken, niet dagelijks tegenkom. Die niet van hier zijn.’

Giovanni lachte en even voelde ze zich belachelijk. Waarom zei ze ook zoiets doms?

Maar toen keek hij haar aan, een oprechte blik in zijn diepblauwe ogen.

‘Ik wijd mijn leven aan dingen die ik niet ken, *signorina*. Ik deel uw interesses.’

Sarah wist niet wat ze moest zeggen. Het was voor het eerst in haar leven dat een man haar niet uitlachte.

‘Saar! Kom op!’

Evelyn stond achter haar te zwaaien, bij hun stoelen. Er was pauze en de tent stroomde langzaam leeg.

‘U moet gaan, Sarah Banne. Geluk duurt nooit lang.’

‘Wat betekent het nou? U heeft het niet gezegd.’

Giovanni deed een stap naar haar toe, en ze slikte toen de reus op haar neerkeek.

‘Kom morgen terug, en ik vertel het u.’

*

Ze had precies geweten waar ze mee bezig was. Dagen werden weken, en nu kon ze niet meer terug. Die ene voorstelling waren er twee geworden, en toen drie, zelfs vier. De eerste roddels werden toen al rond de markt van Bristol gefluisterd. Toen was Sarah op Giovanni’s uitnodiging ingegaan en was ze zelfs naar zijn voorstellingen in het plaatselijke theater gegaan. Zonder haar zusje. De gesprekken met Giovanni na de opvoering werden een welkome gewoonte, een routine die Sarah niet meer wilde missen. Ze kon uren naar de diepe stem van de Italiaan luisteren, vol dromen en ideeën, maar vaak was die tijd hen niet gegund – haar smoesjes en leugens, die ze haar vader en moeder eerst nog had kunnen verkopen, begonnen steeds ongeloofwaardiger te worden en vielen nu uiteen, als een jurk zonder naden en zomen. En toch kon Sarah het niet laten, toch ging

ze telkens weer de keukendeur uit met een mand aan haar arm waar ze toch niks in zou stoppen. Het moest een keer misgaan, wist Sarah. En toen Giovanni haar die avond een kus op het voorhoofd had gedrukt, had de buurvrouw het gezien. Terwijl ze met haar lege mand terug haar straat in was gelopen, hoorde ze het gebulder van haar vader al.

Sarah negeerde de blik van Evelyn, die boekdelen sprak, ze negeerde het gesnik van haar moeder, het getier van haar vader. Ze zat als een standbeeld aan de keukentafel. Ze had diep vanbinnen geweten dat dit moment onvermijdelijk was.

‘... als de eerste de beste sloerie!’

Met die woorden ramde Richard Banne met zijn vuist op tafel, en Sarah knipperde met haar wimpers. Ze had alles wat hij daarvoor had uitgeschreeuwd volkomen langs zich heen laten gaan. Haar moeder slaakte een gilletteje.

‘Richard!’

‘Niks “Richard”! Ik heb mijn dochters alles gegeven, ze manieren bijgebracht, en dit krijg ik als dank?! Sarah Banne...’

Haar vader wees naar haar en haalde diep adem. Het was een heel karwei om zo kwaad te zijn.

‘Morgen huwelijk ik je uit aan die weduwnaar, de oom van Moore. Ik ben het zat! En we hebben het in dit huis nooit meer over die Italiaanse nietsnut, die... die goochelaar!’

Sarah balde haar vuisten. Daar was het weer – dat hete gevoel dat tussen haar ribben op kwam borrelen. Ze had het altijd al gehad als haar vader tekeerging, maar sinds ze Giovanni had leren kennen werd het steeds erger.

‘Giovanni, papa. Hij heet Giovanni.’

‘Het maakt niet uit hoe-ie heet, want vanaf nu spreken we niet meer over die idioot die mijn dochter onteerd heeft!’

Evelyn hield een hand over haar mond van schrik, maar Sarah negeerde het, net zoals ze haar moeder geen aandacht

schonk. Het withete gevoel trok omhoog naar haar keel. Woedend schoof ze haar stoel naar achteren en ze stond abrupt op.

‘Hij heeft me niet onteerd! Giovanni is de eerste man die me ooit voor vol heeft aangezien. Hij heeft me ten huwelijk gevraagd, zoals het hoort.’

Er viel een diepe stilte. Haar vader kreeg een rare kleur in zijn gezicht die niet veel goeds voorspelde. De toon van zijn stem werd griezelig zacht.

‘En wat, Sarah, heb jij daarop gezegd?’

Sarah draaide zich om en liep richting de keukendeur. Ze voelde de stomverbaasde blikken in haar rug boren.

‘Sarah?!’

‘Ik zei hem dat ik erover na zou denken. En nu ga ik “ja” zeggen.’

Ze wachtte niet af, en trok de deur achter zich dicht.

Giovanni’s zolderkamer had welgeteld twee kaarsen, die een zacht, warm licht over de houten balken boven Sarahs hoofd verspreidden. Ze zat op de rand van het krakende bed voor zich uit te staren, en ze merkte niet eens dat een warm stel handen haar een beker voor de neus hielden.

‘Neem maar een flinke slok, *bionda*, kom op.’

Ze luisterde – ze luisterde altijd naar Giovanni, zoals ze nooit naar iemand luisterde – en nam een teug van de zure wijn. Hij lachte toen haar gezicht enigszins vertrok.

‘Een lekkend dak en vieze wijn, ik weet het. Ik betaal deze kerel te veel, ik zal blij zijn als we verder trekken. Verder naar het noorden, ik hoorde de jongens praten. Schotland, waarschijnlijk.’

Sarah knikte langzaam en bleef maar voor zich uit staren. Iets weerhield haar ervan Giovanni aan te kijken. Ze wist dat als ze dat deed, ze echt niet meer terug zou kunnen, zou willen. Ze voelde hoe hij naast haar diep zuchtte, en hij streek een krullende, blonde lok achter haar oor.

‘Het is nu aan mij om je te zeggen dat geen man een breuk met je familie waard is, mijn lief, maar ik ben bang dat ik te egoïstisch ben. Je weet dat ik je mee wil nemen.’

Er viel een stilte. Giovanni schraapte zijn keel en Sarah moest even flauwtjes glimlachen. Ze vond het altijd grappig als de reus zich ongemakkelijk of zenuwachtig voelde, het had iets onwerkelijks om haar Samson nerveus te zien.

‘Daarom ben ik hier, Gio.’

‘Sarah, ik begrijp het. Ik weet wat je wilt zeggen. Het mag niet zo zijn, Ik bied je een leven van onzekerheid, van avontuur, weinig comfort, en het onbekende. Het is niks voor een Engelse jongedame. Je zult altijd...’

‘Beloof je dat?’

Sarah keek hem recht in zijn blauwe ogen. ‘Beloof je me zo’n leven?’

Giovanni keek bedenkelijk en grijsde onzeker. ‘Iets anders kan ik je niet bieden, *bella bionda*.’

Blonde schone. Zo had hij haar altijd genoemd. Op de rand van dat krakende bed nam Sarah Banne haar besluit. Ze glimlachte even, en drukte Giovanni een kus op de lippen voor hij nog iets anders kon zeggen.

‘Morgen trouw ik met je.’

De ontdekkingsreis van haar leven

Sarah Banne leeft in het begin van de negentiende eeuw in Engeland, waar ze onder grote druk staat van haar familie om te trouwen. Maar het idee van een saai, voorspelbaar leven staat haar helemaal niet aan. Machteld Kruijssen beschrijft in deze historische debuutroman de ontmoeting tussen Sarah en circusartiest Giovanni Battista Belzoni, die Sarahs hart sneller doet kloppen. Deze grootse liefde voert haar mee naar Egypte. Zo krijgt Sarah de kans om een land te ontdekken dat voor Europa op dat moment nog een mysterie is.

‘Een sfeervol boek over een ongewoon en avontuurlijk echtpaar,
met mooie beschrijvingen van Egypte’
– Femke Roobol, auteur van o.a. *De erfenis van Mozart* en *Tulpenliefde*

